

Arrest

nr. 233 385 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 MOLENBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken,
Volksgezondheid, Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 19 februari 2020 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2020 is verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens transmigratie.

Uit een vergelijk van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Frankrijk op 14 november 2019 en in Zwitserland op 10 juni 2016.

De Belgische autoriteiten richtten op 12 februari 2020 een terugnameverzoek aan de Zwitserse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Dublin-III-Verordening). De Zwitserse autoriteiten stemden in op grond van artikel 18.1.d van de Dublin-III-Verordening.

Op 18 februari 2020 werd aan verzoeker een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Op 19 februari 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer(1), die verklaart te heten(1),

naam : W.

voornaam : K.

geboortedatum : 01.01.2001

geboorteplaats : ETHIOPIE

nationaliteit : Ethiopië

alias : W. K. 10.10.2001; W. K. 01.01.2001; W. K. 18.04.2002; W. K.

02.05.2002; W. K. 26.06.1995; K. W. 01.01.2001

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Zwitserland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van 127bis naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Zwitserland op 10.06.2016. Op 12.02.2020 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 14.02.2020 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 11.02.2020 aan de politie van regio Puyenbroeck en op 18.02.2020 in het gesloten centrum van 127bis dat hij is sinds een dag op het moment van zijn arrestatie in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar Engeland reizen. Betrokkene verklaart dat hij heeft een broer in Engeland, een zus in Kenia en zijn moeder en vader in Ethiopië. Betrokkene verklaart dat hij heeft geen medische problemen en geen kinderen.

We benadrukken dat de Zwitserse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde

gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

Dit impliceert dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Zwitserland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Zwitserse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitserse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Zwitserland, door de Zwitserse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 11.02.2020 aan de politie van regio Puyenbroeck en op 18.02.2020 in het gesloten centrum van 127bis dat hij is sinds een dag op het moment van zijn arrestatie in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar Engeland reizen. Betrokkene verklaart dat hij heeft een broer in Engeland, een zus in Kenia en zijn moeder en vader in Ethiopië. Betrokkene verklaart dat hij heeft geen medische problemen en geen kinderen.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Zwitserland. De betrokkene maakte tijdens het politieverhoor en/of het verhoor in het gesloten centrum bovendien geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 11.02.2020 aan de politie van regio Puyenbroeck en op 18.02.2020 in het gesloten centrum van 127bis dat hij is sinds een dag op het moment van zijn arrestatie in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar Engeland reizen. Betrokkene verklaart dat hij heeft een broer in Engeland, een zus in Kenia en zijn moeder en vader in Ethiopië. Betrokkene verklaart dat hij heeft geen medische problemen en geen kinderen.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Ethiopië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Zwitserland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, "AIDA Country Report Switzerland", last update 22.02.2019 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, "AIDA Country Report Switzerland", last update 22.02.2019 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Observatoire Romand, « Durcissement à l'encontre des Erythréen-ne-s: une communauté sous pression, 29 novembre 2018 ».

(https://odae-romand.ch/wp/wp-content/uploads/2018/11/RT_erythree_web.pdf). Swiss Asylum Ac <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf> niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Zwitserland omwille van structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zwitserland momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zwitserse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Zwitserland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Zwitserland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Zwitserland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn

dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Zwitserse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.

Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft.

Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 11.02.2020 aan de politie van regio Puyenbroeck en op 18.02.2020 in het gesloten centrum van 127bis dat hij is sinds een dag op het moment van zijn arrestatie in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar Engeland reizen. Betrokkene verklaart dat hij heeft een broer in Engeland, een zus in Kenia en zijn moeder en vader in Ethiopie. Betrokkene verklaart dat hij heeft geen medische problemen en geen kinderen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Zwitserland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Zwitserland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 11.02.2020 aan de politie van regio Puyenbroeck en op 18.02.2020 in het gesloten centrum van 127bis dat hij is sinds een dag op het moment van zijn arrestatie in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar Engeland reizen. Betrokkene verklaart dat hij heeft een broer in Engeland, een zus in Kenia en zijn moeder en vader in Ethiopie. Betrokkene verklaart dat hij heeft geen medische problemen en geen kinderen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

2.1.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.1.2. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.1.3. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem*, van de artikelen 5 en 18, tweede lid, §3 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 46, 19 en 20 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst op zijn persoonlijk onderhoud met zijn raadsman op 14 februari 2020 en dat hij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Zwitserland, alwaar hij niet deugdelijk werd geïnformeerd over de beroepsmogelijkheden, dat hij er geen kosteloze rechtsbijstand heeft genoten en dat hij er geen beroep heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie. Daarom heeft verzoeker Zwitserland tot tweemaal toe verlaten. Verzoeker vreest voor een indirect refoulement door Zwitserland. Verzoeker verwijst naar een beslissing van het VN Comité tegen foltering van 7 december 2018 waarin wordt gesteld dat verzoekers die geen financiële middelen hebben om de advocatenkosten te betalen hun vraag om juridische bijstand verworpen kunnen zien en hun beroep daardoor onontvankelijk. Verzoeker verwijst ook naar een arrest van de Raad van 20 september 2019 die deze gangbare praktijk in Zwitserland erkend en naar het AIDA country Report Switzerland, 2018. Verzoeker meent dat hoewel in maart 2019 een nieuwe wetgeving van kracht is gegaan die het voorzien van kosteloze juridische bijstand zou moeten verbeteren, de beoogde effecten hiervan nog niet bekend zijn. Bovendien komt OSAR, na een eerste analyse van de nieuwe wetgeving tot de conclusie dat de wetgeving vooral de versnelling van de procedures beoogt, zonder daarbij rekening te houden met de kwaliteit ervan. Voorlopig wijst niets erop, zo stelt verzoeker, dat hij dit keer de mogelijkheid zou hebben om de beslissingen te betwisten of om een nieuwe aanvraag in te dienen met bijstand van een advocaat.

2.3.2.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 51/5/1, §2, eerste lid en 51/5/1, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat verzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden aangezien verzoeker zich illegaal op het grondgebied van het Rijk ophoudt en een andere Staat, met name Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Zwitserland op 10 juni 2016 werd er voor verzoeker een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instantie die op 14 februari 2020 instemden met de terugname op grond van artikel 18.1 (d) van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker betwist deze motieven niet. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Artikel 18.1 (d) van de Dublin-III-Verordening bepaalt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Artikel 18.2, derde lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt:

"In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU."

Uit voorgaande bepalingen volgt dat Zwitserland reeds een beslissing heeft genomen omtrent zijn verzoek om internationale bescherming maar dat verzoeker, na overdracht aan Zwitserland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Daarnaast heeft verzoeker tevens de mogelijkheid om bij de Zwitserse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband benadrukt: *"Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitserse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."*

Verzoeker stelt thans voor het eerst in het verzoekschrift dat hij in Zwitserland geen toegang had tot juridische bijstand, kosteloze bijstand en er niet de mogelijkheid had een beroepsprocedure in te leiden.

De Raad merkt op dat verzoeker op 11 februari 2020 werd gehoord door de verwerende partij. Ter gelegenheid van dit verhoor werd aan verzoeker specifiek gevraagd naar de redenen waarom hij niet zou willen terugkeren naar het land waar hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker heeft hierbij geenszins gewezen op een gebrek aan toegang tot juridische bijstand, kosteloze bijstand en dat hij verhinderd werd een beroepsprocedure in te leiden. Verzoeker kan de verwerende partij aldus bezwaarlijk verwijten niet specifiek hieromtrent te hebben gemotiveerd, nu de verwerende partij geen kennis had van zijn grieven.

Uit de vragenlijst van 11 februari 2020 blijkt dat verzoeker verklaarde sedert 1 dag in België te vertoeven, dat hij wil doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk, dat hij liever naar Frankrijk dan naar Zwitserland terugkeert en dat hij problemen heeft in Eritrea. Op de vraag of hij wenst terug te keren naar het land waar hij internationale bescherming heeft verzocht, verklaarde verzoeker dat hij er niet kan leven, hij er illegaal is, hij al eens is teruggekeerd maar niets kon doen, geen huis en geen werk kreeg. Verzoeker werd aldus in de mogelijkheid gesteld om uiteen te zetten wat de redenen zijn waarom hij niet zou willen terugkeren naar Zwitserland.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat er rekening is gehouden met verzoekers verklaringen en dat er is ingegaan op de procedure in Zwitserland. Zo motiveert de bestreden beslissing het volgende: *“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Zwitserland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, “AIDA Country Report Switzerland”, last update 22.02.2019 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, “AIDA Country Report Switzerland”, last update 22.02.2019 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Observatoire Romand, « Durcissement à l'encontre des Erythréen-ne-s: une communauté sous pression, 29 novembre 2018 » (https://odae-romand.ch/wp/wp-content/uploads/2018/11/RT_erythree_web.pdf). Swiss Asylum Ac <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf> niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Zwitserland omwille van structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

Aldus heeft de verwerende partij gewezen op het AIDA rapport en vastgesteld dat het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin zou zijn vermeld dat het systeem van de procedure in Zwitserland tot het verkrijgen van internationale bescherming structurele tekortkomingen vertoont waardoor

verzoekers die aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden. De Raad merkt daarnaast op, samen met de verwerende partij, dat indien verzoeker meent dat zijn rechten werden miskend in Zwitserland, hij beroep kon doen op het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker toont niet aan van deze beroepsmogelijkheid gebruik te hebben gemaakt.

Een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat

een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het RvV 243 473 - Pagina 25 van 35 EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Zwitserland heeft onderzocht aan de hand van verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zoals: het AIDA-rapport, laatste update van 22 februari 2019, het rapport Observatoire Romand van 29 november 2018. Verweerder beperkt zich bovendien niet tot een verwijzing naar de aangehaalde rapporten en rechtspraak, maar heeft ze *prima facie* ook onderworpen aan een diepgaand onderzoek. Verweerder is op basis daarvan tot de beoordeling gekomen van de situatie van Dublinterugkeerders in Zwitserland, in het bijzonder wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook heeft hij oog gehad voor de gewijzigde politiek van de Zwitserse asielinstanties en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

Daarenboven oordeelde het EHRM in zijn arrest nr. 41282/16 van 20 juni 2017, M.O. v. Zwitserland, dat in beginsel eerst een beroep moet worden gedaan op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat (alvorens een beroep in te dienen bij het EHRM). Loutere twijfels of speculaties omtrent het resultaat van een nieuw verzoek om bescherming, stellen de betrokkenen er niet van vrij om te proberen tot een oplossing te komen (§§ 87-92). Het Hof stelt uitdrukkelijk dat: *“91. Indeed, the Court notes that the Government, referring to the case-law of the Federal Administrative Court (see paragraph 35 above), submitted that the applicant’s submissions relating to his fear of slavery, servitude and/or forced labour in the Eritrean military constituted an example of a new asylum application, as the relevant facts – the details of the conditions of military service in Eritrea and its legal classification – had not been known at the time of the last domestic decision, and the new submissions would seek to establish the applicant’s refugee status (see paragraph 84 above). Therefore, the Court considers that the applicant may institute a new set of proceedings for asylum or temporary admission, in which his claim regarding Article 4 of the Convention will be examined on the merits by the State Secretariat for Migration and, in the event of an appeal, by the Federal Administrative Court. A new asylum application based on this claim would thus not constitute an extraordinary remedy. 92. The Court reiterates that a mere doubt on the part of the applicant as to the prospects of success of a particular remedy does not absolve him from the obligation to try it. It also reiterates the Government’s submission that they would not speculate as to the outcome of a new asylum application based on the applicant’s fear of being sent back to his military unit and forced to carry out indefinite military service, which, in its current state, would violate his right not to be held as a slave or in servitude and not to be required to perform forced labour. The Court adds that the applicant has the opportunity to lodge a new application before the Court, should such a new asylum request be rejected by the domestic authorities and courts.”*

Verzoeker verwijst naar het verslag van het VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) van 7 december 2018. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het belangrijk is op te merken dat het in deze zaak ging om zeer inhoudelijke specifieke gegevens en deze betrekking had op de periode 2014-2016. Verweerder stelt dat verzoeker op geen enkele manier aantoonbaar dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden. In zoverre hierin wordt gewezen op de beperkte mogelijkheden om gratis juridische bijstand te verkrijgen, motiveert de bestreden beslissing nog dat uit het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed, dat de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk wordt geacht in de Zwitserse asielwetgeving en dat er sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht is die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (p. 25-26).

In het licht van de door verweerder aangehaalde informatie uit een gezaghebbend rapport maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij, indien hij dit wenst en hij zich hiervoor aanmeldt bij de Zwitserse autoriteiten, geen volgend beschermingsverzoek kan indienen bij de Zwitserse autoriteiten. Verweerder benadrukt verder dat de Zwitserse autoriteiten verzoeker niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Er blijkt uit de bijgebrachte informatie inderdaad niet dat de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming niet aan een grondig onderzoek onderwerpen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitserse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”*

Verzoeker verklaarde dat hij reeds een negatieve beslissing in Zwitserland heeft gehad. Toch kan de Raad louter uit deze weigering tot het toekennen van internationale bescherming niet op zich afleiden dat het onderzoek niet op een gedegen wijze is gebeurd. Verzoeker blijft in gebreke concrete elementen inzake zijn eerdere beschermingsprocedure in Zwitserland aan te brengen die erop kunnen wijzen dat deze niet op gedegen wijze is onderzocht of dat zich hierbij onregelmatigheden hebben voorgedaan. Hij steunt zich enkel op een voor hem problematische uitkomst van de procedure.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met een miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Hij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de door hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing via zijn advocaat aangebrachte argumenten niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling ligt op het eerste zicht evenmin voor. Een kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* dan ook niet.

Verzoeker heeft zijn grieven in het licht van het EVRM, de Dublin III-verordening en de Procedurerichtlijn ten slotte kunnen voorliggen aan de Raad voorafgaand aan de effectieve overdracht in het kader van de thans voorliggende opschortende procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Een miskennis van artikel 13 van het EVRM en de overige aangehaalde bepalingen in het middel blijkt op het eerste zicht niet.

Het middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. 2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot

schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN